

[Gerda Møller.]

bekræftet i dag — at ministeren i dette efterår vil fremsætte forslag til en principbeslutning for dette uddannelsesområde. Det havde nu været rart, om vi havde kendt eller var blevet enige om principperne, forud for denne debat.

Det havde da også været rart at vide, hvilke planer ministeren har for at sikre de unge, der er inde under EFG-forsøgsuddannelserne, de nødvendige praktikpladser. Ellers får denne uddannelse ikke den tilsigtede betydning som alternativ, og ellers har ministerens ord her i dag fra talerstolen om, at unge, der optages ved en uddannelse, også skal have reel mulighed for at gennemføre uddannelsen, jo ingen vægt, for det har de unge ved EFG-uddannelserne jo ikke i dag nogen som helst mulighed for, og vi ved ikke, hvorledes vi vil skabe den mulighed.

Vi er tilhængere af adgangsbegrænsning ved at indføre stopprøver på et tidligt tidspunkt. Vi er ikke tilhængere af at skride til et så vidtgående indgreb, som ministeren ønsker bemyndigelse til, og slet ikke uden at vi har sikret os et så tilfredsstillende beslutningsgrundlag som muligt, og det mener vi nok det kan knibe med. Jeg hørte godt, at ministeren har taget afstand fra indførelsen af stopprøver, men når vi ønsker indførelse af stopprøver, så er det jo på baggrund af de planer, vi ved ministeren har med hensyn til at ophæve gymnasielovens § 8 og derigennem fratage studenterne deres ret til at lade sig indskrive ved universitetet. Når vi må frygte ikke mere at have den sortering, der i dag sker i gymnasiet, så må vi have, mener vi, en sortering så hurtigt som muligt inde i studiet.

Med hensyn til de oplysninger, vi mangler, mener vi, at så længe vi ikke har fået den ønskede oversigt over mulighederne for inden for de 16—19-åriges uddannelse at opnå erhvervskompetence ad forskellige uddannelsesveje, så længe vi ikke har fået kortlagt de enkelte uddannelser inden for de længerevarende uddannelser med en studie-reform for øje og med udbyggede arbejdsmarkedsvurderinger som baggrundsmateriale eller har set indstillinger om ændret struktur og indhold, om afviklings- og overgangsmuligheder for allerede optagne studerende — og det var jo ting, der var lovet os

henholdsvis i første halvdel af 1975 og i løbet af 1975-76 — og så længe man ikke har fået samarbejdet i gang med erhvervslivet med hensyn til behov, struktur og indhold, så længe har vi efter vor mening ikke det nødvendige baggrundsmateriale til at beslutte hverken totalrammen eller adgangsbegrænsning for lægestudiet. Derfor vil vi ikke kunne sige andet til ministeren i dag, end at vi stiller os velvilligt over for en eller anden form, men det må ske på visse betingelser.

Steen Folke (VS):

Venstresocialisterne har gang på gang fastslået, at vi er modstandere af adgangsbegrænsning ved de højere uddannelser. Senest har vi på det møde, som undervisningsudvalget afholdt på Marienborg, taget kraftig afstand fra de planer om adgangsbegrænsning, som nu er til drøftelse i salen her i dag. Vi går imod både den såkaldte tilgangsramme på 20.000 studerende og imod den særlige adgangsbegrænsning ved lægestudiet og imod bemyndigelsen til at komme med efterfølgende særlige adgangsbegrænsninger på en stribe andre enkeltstudier. Vi mener — for at tage det op — at der i høj grad vil være brug for flere læger i de næste 10-15 år. Områder som arbejdsmedicin og socialmedicin er meget forsømte, og i det hele taget bør der gøres en langt større indsats i det forebyggende medicinske arbejde. Men det, der bestemmer planlægningen af de højere uddannelser og uddannelserne i det hele taget, er ikke de menneskelige behov, men erhvervslivets eller, for at sige det lige ud, kapitalens behov. Magthaverne vil forsøge at løse den kapitalistiske krise ved at skære ned på de statslige udgifter og overføre kapital og arbejdskraft til det private erhvervsliv. Dette er den egentlige baggrund for adgangsbegrænsningen, i første omgang nu altså ved lægestudiet, senere ved andre studier.

Undervisningsministeren nævnte i sin tale i dag her foruden lægeområdet folkeskoleområdet som eksempel på dette med, hvor stort behovet er på længere sigt. Jeg mener, det er meget påfaldende, at den socialdemokratiske undervisningsminister altså ikke kan se noget større behov for på den ene side læger, på den anden side folkeskolelærere over de næste 10-15 år. Jeg skal såmænd